

Tronfjellposten

SPECIALUTGAVE Nr. 26

Uke 51 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda ved Lyngseidet, Nord-Norge, 1995. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
[-Paramananda til Norge for tredje gang](#)
[-Livskunstkurs ved Savalen](#)
[-Vanskeligheter og intrigespill](#)

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FREDSUNIVERSITETET PÅ TRON

Paramananda til Norge for tredje gang

Mens den norske sommeren var på sitt aller beste, søndag den 30. juli 1995, møtte Torleif, Tripti Ma og jeg Paramananda på Fornebu ved Oslo. Straks han fikk øye på oss etter at han kom ut i mottakshallen, hevet han armene høyt i været med et stort smil, og ropte:

Jeg er fri, jeg er fri!

Selv om det etter hvert ble forholdsvis mange mennesker som hele tiden ville møte ham også i Norge, var oppholdet her som ren ferie å regne mot hva han opplevde daglig i India. Der finnes visse ikke våre hellige begreper som «privatliv» og «privatlivets fred»! Ordet forekommer ikke engang i deres ordforråd og de har overhodet ingen forståelse av det. Så hver gang han kom til Europa, fikk han god hvile og en kjærkommen avveksling fra sitt ellers veldig travle og blottstilte liv. Aller mest likte han den uformelle og ledige omgangsformen her, uten alle de sosiale sedvanene, som for eksempel berøring av føttene, som er så vanlig i India.

I India gjorde man dette til ham hele tiden, mens her i Vesten var det ingen som gjorde det. Det var enten håndhilsming ved første møte, eller klem og omfavelse etter å ha blitt bedre kjent, slik det er vanlig over det meste av den vestlige verden. Siden det ikke er noen tradisjon her med guruer eller hellige personer, behandlet alle ham slik de gjør med alle andre, og det likte han. Han ønsket alltid å være som en av oss, og det fikk han full frihet til her. Her var det ingen som hadde for mange forestillinger eller forventninger på forhånd, eller som nærmest krevde at han skulle oppfylle en bestemt rolle og være slik eller slik, sånn som i India. Og siden han aldri ønsket å forstyrre eller å gripe inn i folks forestillinger, tro eller følelser, lot ham dem få forholde seg til ham slik de selv ville, og da ble det som regel til at de i India fulgte tradisjonene.

Fra flyplassen dro vi rett på en kinarestaurant i Oslo og spiste hummer, som Paramananda spiste med god appetitt og faktisk knasket i seg med skall og alt, til oss andres store forundring. Etterpå kjørte jeg ham med bil til Alvdal, slik han hadde sagt jeg ville gjøre forrige gang

han var her, men som jeg ikke kunne tro på da. Men som vanlig fikk Paramananda rett. På veien like før kommunegrensa til Alvdal, passerte vi et stort vogntog som vi hadde ligget bak en god stund. Men da jeg var godt oppe på siden av det og oppdaget en bil som kom i møte, forsto jeg at den rette strekningen ikke var lang nok og min bils motorkapasitet ikke stor nok. Likevel presset jeg på og klarte akkurat å smette inn foran vogntoget – som tutet høyt – idet den møtende bilen passerte oss. Den farlige situasjonen gjorde at jeg satt med hjertet i halsen, og tanken på at jeg ikke var alene i bilen, men nettopp hadde utsatt mine aller nærmeste og kjæreste for livsfare, gjorde at jeg ble veldig bedrøvet og lei meg. Da vi var vel framme på Shantibu sa jeg oppgitt og med en stemme full av dårlig samvittighet til Paramananda:

«Jeg kan ikke tro at jeg faktisk gjorde det der!» Men han var helt rolig – og hadde heller ikke sagt noe om dette under bilturen – og svarte bare: «Vel, du får være mer oppmerksom neste gang.»

Kanskje var han blitt altfor vant til alle nestenulykkene som hender på veiene i India hele tiden, for der er det ingen som reagerer på slike situasjoner, som faktisk er en integrert del av selve kjørestilen.

Igjen kom det venner fra fjern og nær for å være sammen med Paramananda. Claudio og Brunella kom fra Italia, Bryan og Shanti, som nå var blitt et par, kom fra London, Andreas og hans finske venninne Stella kom fra Sverige, og det samme gjorde et nytt bekjentskap – finske Olavi og hans svenske venninne Katharina, og så kom også Usha fra Tyskland. Noen ble noen dager eller en uke, mens andre ble flere uker. Det ble flotte sommervarme dager og lyse netter sammen med Paramananda, hvor han fortalte og forklarte alt mellom himmel og jord på sin uforlignelige måte. Og ikke bare det han sa, men i det hele tatt bare å være sammen med ham, var en stor opplevelse fordi han var den han var – så full av kjærlighet og positivitet, og så tilstede og opptatt av oss alle. Og så var det jo alltid mye latter og moro også, og alle følte seg vel tilpass og veldig sammensveiset.

Paramananda på Shantibu sommeren 1995, her med Bjørn (øverst til venstre) og med Tripti Ma (øverst til høyre).
Fotografier: Tripti Ma og Bjørn.
Over til venstre: Usha (Tyskland), Bryan (England) og Tripti Ma i hagen. Over til høyre: Tripti Ma foran drivhuset sitt.
Begge fotos: Ukjent.
Under til venstre: Andreas fra Sverige i kjøkkenet. Nederst til venstre: Claudio fra Italia i hagen.
Under til høyre: Brunella fra Italia vasker opp på kjøkkenet.
Alle fotos: BP.

Øverst til venstre: (Fra venstre:) Johnny, Mette, Bjørn, Anders og Paramananda, med barna til Anders foran, på Shantibu. Foto: Tripti Ma.

Øverst til høyre: Katharina (Sverige), Paramananda og Olavi (Finland) i Shantibus blomsterhage. Foto: BP.
I midten til venstre: Kari Ada (hendene hennes!), Tripti Ma, Paramananda og Brunella i stua på Shantibu. Foto: BP.
I midten til høyre: Bryan, Brunella, Claudio, Bjørn, Shanti and Knut Helge (fra Os) under en omvisning på Røros. Foto: Tripti Ma.

Over til venstre og til høyre: Piknik og satsanga med Paramananda i Alvdal Vestfjell: Kari Ada, Anders, Claudio, Knut Helge, Brunella og Tripti Ma. Begge fotos: BP.

Siden det ofte kunne være veldig mange til bords ved middagstider, og mange kunne komme uanmeldt akkurat like før vi skulle til å spise, kunne det noen ganger bli problematisk for dem som lagde mat på kjøkkenet. I slike tilfeller ville det bli for lite mat hvis alle skulle spise, og det var utenkelig at noen, selv om de kom uanmeldt og kanskje også var ukjente, skulle sitte og se på at vi andre spiste. Slikt skjedde aldri på Shantibu. Ved flere slike anledninger så jeg Paramananda komme til un-

setning i kjøkkenet for å hjelpe til med raskt å lage mer mat. Diskret gikk han da rett til grytene og begynte å røre, mens han ba Tripti Ma og de andre om ikke å uroe seg. Han ville be dem om å finne fram tallerkenene slik at han kunne utporsjonere maten til hver enkelt, og selv om kjelene var forholdsvis små og det omtrent ikke var noe mat igjen i dem, ble det alltid nok med mat til alle når Paramananda gjorde det på den måten.

En gang det plutselig kom inn en hel familie med foreldre og seks barn mens vi satt og spiste, og Paramananda straks sto opp fra spisebordet og skyndte seg inn på kjøkkenet, ble jeg nysgjerrig og ville se nærmere hvordan det faktisk gikk til at det alltid ble nok mat til alle når Paramananda rørte i grytene på denne måten. Denne gangen visste jeg helt sikkert ved selvsyn at det bare hadde vært noen få spiseskjeer med mat igjen i de forskjellige kjelene, og ikke på langt nær nok selv for ett enkelt barn. Jeg gikk derfor ut på kjøkkenet for å finne fram tallerkener for våre nye gjester, og da jeg passerte Paramananda lente jeg meg diskret over skuldra hans for å kunne kaste et blick ned i kjelen han sto og rørte i. Men han var fullstendig oppmerksom på min intensjon og kroppsmåner, så han bikket på kjelen samtidig som han bevæget seg slik at han blokkerte for synet mitt, og derfor fikk jeg ikke sett noe som helst. Så jeg fikk aldri sett dette fenomenet direkte, men det var aldri noen tvil om at han materialiserte mer av den maten som allerede var laget. Dette skjedde flere ganger på Shantibu når Tripti Ma følte seg helt oppradd i situasjonen, og fra venner i India vet jeg at de hadde lagt merke til at det imellom kunne hende der også. Paramananda gjorde det som en dyd av nødvendighet i situasjonen, men gjorde det så umerkelig som mulig og ønsket aldri å vise det eller at noen skulle forstå det eller avsløre det.

Denne gangen ble det også to innslag i riksdekkende media om våre planer for Fredsuniversitetet på Tron. Først var det VG som publiserte en reportasje med et kjempestort bilde over hele midtsiden den 30. august, og så var det NRK Radio som også rundt den tiden lagde et intervju med Paramananda og meg. Såvidt jeg vet, er det det eneste radiointervjuet som finnes med Paramananda, og det gikk på lufta 28. september. VGs artikkel hadde bilde av Paramananda, men ikke noe intervju.

Ved begynnelsen av september hadde alle langveisfarende reist tilbake til sine hjemland, og vi var rede til å ta Paramananda med på en tur langs hele den nordlige norskekysten med Hurtigruta. Siden Kari Adas far hadde aksjer i selskapet, kunne vi få billetter til sterkt redusert pris. Paramananda, Kari Ada, Tripti Ma og jeg reiste derfor fra Shantibu til Trondheim den 6. september, og gikk ombord i hurtigruteskipet «Nordlys» i strålende høstvær og med masse sjøfugler på vannet i Trondheimsfjorden. Det ble en flott tur med det som ofte kalles «verdens vakreste båtreise», med blandet sjø og vær slik som denne kysten med sine utallige øyer og fjorder har å by på til vanlig. Etter nøyaktig fire døgn på vannet gikk vi i land i Kirkenes, som ligger på nesten 70 grader nord og like langt øst som Kairo i Egypt.

Fra seilasen med Hurtigruta langs hele den nord-norske kysten i september 1995. Nederst: Paramananda foran Nordlys ved havna i Stamsund. Alle fotos: BP.

Lyngsalpene sett fra båten i fullmånelys, kort tid etter solnedgang og etter at vi hadde seilt fra Tromsø.

Under til venstre: En same med sitt reinsdyr foran sitt tradisjonelle telt (lavvo).

Under til høyre: Det verdensberømte Nordkapp. Etter det er det bare Nordpolen.

Alle fotos: BP.

Dagen før hadde båten ankret opp ved Hammerfest, og det ble arrangert felles bussturer til Nordkapp (som var inkludert i billettprisen). Utrolig nok var dette etter sigende den eneste dagen i hele sesongen som det ikke var tåke på stedet, så vi fikk uforglemmelige timer på dette platået med Norges nordligste utkikkspunkt. Foran oss der var bare det åpne havet mot Nordpolen, og jeg mintes at også Sri Ananda en gang hadde kommet her 73 år tidligere, høsten 1922, og skrevet et vakker lite dikt herfra. Vi overnattet en natt i Kirkenes og reiste tidlig neste morgen med buss til Alta, en tur som tok over ti timer. Vi lå også en natt i Alta, før vi neste dag reiste videre med buss til Kari Adas barndomshjem ved vakre Lyngseidet ved det storslåtte Lyngen med de mektige Lyngsalpene i Troms, hvor hennes foreldre Hans Petter og Marith tok hjertelig imot oss. Deres yngste datter, Lise, var også der, og etter noen dager kom også deres eldste datter Hanne med sin mann Harald dit. Og så kom Lises venninne Mette, med samiske aner, og som vi allerede hadde møtt om vinteren i Banagram, samt at hun også hadde vært sammen med oss noen dager på Shantibu om sommeren.

Vi hadde over fem dager sammen på Lyngseidet i strålende høstvær, med mange fine dagsturer i omegnen både til lands og til vanns. En dag var vi ute i en fiskebåt

med en venn av Hans Petter og fikk prøve snørefiske fra dekket. Vi bare kastet snøret med 6-7 kroker uten agn på over ripa, og halte opp 5-6 pene sei på to-tre kilo hver med en gang, gang etter gang. Det var helt utrolig så mye fisk det var og hvordan vi fikk napp med en gang. Etter en kort stund hadde vi fått så mye fisk at vi måtte gi oss og dra hjem. Der gikk Hans Petter og Marith straks i gang, assistert av Paramananda, med å lage seikaker. Etter bare kort tid var vi alle samlet rundt langbordet for med stor appetitt å nyte fire store boller med til sammen 71 rykende ferske, varme seikaker. Og vi spiste kun de herlige fiskekakene uten noe annet til, slik at vi virkelig kunne nyte den rene, gode fiskesmaken. Fisk var det beste Paramananda visste, og han hadde allerede fått smaken på de særnorske fiskekakene tidligere, men dette var første gang han (og Tripti Ma og jeg!) smakte hjemmelagede og helt ferske sådanne. Og attpåtil hadde han vært med på kjøkkenet og laget dem selv, samt også å fiske dem fra båten, så hele matprosessen var intakt, og det var tydelig for alle at han storkoste seg.

Tidlig mandag morgen den 18. september reiste Tripti Ma og jeg med buss fra Lyngseidet til Tromsø og tok fly derfra via Bodø til Trondheim, og så vår egen bil, som var parkert privat, tilbake til Alvdal. Paramananda skulle tilbringe en drøy uke til på familiens hytte i Lyngen for

Øverst til venstre: Piknik i nærheten av Lyngseidet. Her; Bjørn, Harald, Mette, Tripti Ma med Heika foran. Foto: Hans Petter.

Øverst til høyre: Marith, Tripti Ma og Hans Petter fisker fra fiskeskøyta.

Over til venstre: Landskapet i Lyngen er fantastisk vakkert.

Over til høyre: Paramananda og Kari Ada nyter utsikten over fjorden.

Til venstre: Deler av Lyngsalpene i krystallklar luft og fargerik høst.

Alle fotos: BP.

å hvile helt ut. Han fløy direkte fra Tromsø til Oslo den 26. i samme måned, og Tripti Ma og jeg hentet ham på flyplassen og kjørte ham til mine foreldre i Moss. Etter to dager der og tre dager i Oslo hos Knud og Kari på

Ljan, reiste han med fly fra Norge til venner igjen i Tyskland mandag den 2. oktober, mens Tripti Ma og jeg hadde returnert til Alvdal allerede dagen før fordi Tripti Ma skulle begynne i ny jobb den mandagen.

Postkortet Paramananda sendte til Tripti Ma fra Frankrike, viser tydelig hans sans for humor!

Livskunstkurs ved Savalen

Denne gangen på kontinentet fikk Paramananda endelig besøkt Frankrike. Han sendte et postkort til Tripti Ma og meg fra Paris som var datert 7. oktober, og ett fra Provence datert 24. oktober. Her forteller han at han har besøkt mange steder, og at landet er vakkert, men veldig dyrt. Etter to måneder hos våre venner i forskjellige land i Europa, kom Paramananda tilbake til Norge igjen den 3. desember. Han ble da tatt imot av Anne Kristin og Harald i Oslo. Tripti Ma og jeg hentet ham neste dag hos foreldrene til Anne Kristin og tok ham til et leid lokale i Oslo, hvor flere ønsket å treffe ham for *satsanga*. Dagen etter var det to foredrag ved Brandbu Folkehøgskole, og så bar det oppover Østerdalen til Alvdal samme kveld. I de to månedene Paramananda hadde vært borte, hadde vi på Shantibu forberedt et kurs med ham når han kom tilbake. Det skulle være et «livskunstkurs» som skulle danne grunnlag for de kursene som senere skulle bli holdt ved Fredsuniversitetet på Tron.

Vi hadde vært i kontakt med Savalen Fjellhotell hvor den ene av Hektoen-brødrene, som nylig hadde overtatt hoteldriften etter sine foreldre, viste meg rundt i deres apartementshotell, som jeg fant meget velegnet for formålet. Og da han hørte at alle kursinntektene ville

gå uavkortet til å støtte Paramanandas barnehjem i Banagram, erklærte han like godt at Savalen Fjellhotell ville sponse hele kurset! Vi fikk derfor gratis opphold hos dem så lenge kurset varte fra fredag 8. til søndag 10. desember 1995, med verdi den gangen på ca. ti tusen kroner. De hjalp også med innkjøp av mat, slik at vi fikk den til deres egne, lave innkjøpspriser.

Det var fantastisk sjenerøst, og alle de 32 deltagerne fra Kvinesdal i sør til Narvik i nord, fikk tre enormt viktige og uforglemmelige dager sammen ved Savalen. Deltagerne var i alle aldersgrupper, og den eldste var over 75 år. Det var også han som hadde reist lengst for å delta – i hele tre dager. Det var utrolig imponerende, spesielt fordi han var fysisk ganske syk og gikk på sterke smertestillende medisiner – altså en elendig helse, men så positiv til sinns og med en urokkelig vilje til å treffe Paramananda. Vi kjente ham ikke fra før, og hvordan han hadde hørt om oss, var et lite mysterium, for vi annonserte ikke kurset slik folk flest gjør, men nyheten ble bare spredt fra venn til venn. Han var så fornøyd med kurset, heldigvis, og var rørt til tårer da vi tok avskjed.

Under kurset satt vi komfortabelt og koselig i peisestua på apartementshotellet, mens det brant og spraket i peisen og med masse snø utenfor vinduene. Det var ingen andre enn oss på hotellet, så vi hadde ingen forstyrrelser fra utenforstående. Og for aller første og eneste gang tillot Paramananda meg å notere direkte mens han snakket. Men det var bare meg og ingen andre som fikk lov til det. Årsaken var at vi skulle bevare et skriftlig grunn-

lag for senere kursvirksomhet ved Fredsuniversitetet. Paramananda satt i en god stol ved siden av peisen, og vi andre satt i sofaer og stoler rundt omkring, vendt mot ham. Kurset het «Livskunst – Kunsten å leve», og en smilende og strålende Paramananda begynte spontant slik, helt uten noe manuskript:

Mitt motto for livet er: 'Nøktern livsførsel og store tanker!' Ikke luksusliv og ynkelig tankegang! Bevisst eller ubevisst – alle ønsker vi å finne Sannheten med livet vårt. Hvis du ønsker å *realisere* Sannheten, er det veldig lett, men hvis du ønsker å *lære* den, er det veldig vanskelig – for Sannheten er veldig enkel og naturlig, men hvis du forsøker å forklare den, skaper det komplikasjoner. Sannheten kan ikke forklares, den kan bare realiseres.

Livet er en reise for å nå fullkommenhet:

Utdannelse er manifestasjonen av den Fullkommenheten som allerede finnes i mennesket. Utdannelsessystemet i dag med grader og vitnemål gir oss bare en lisens for å tjene penger.

Religion er realiseringen av den Sannheten som allerede finnes i mennesket. Dagens religioner skiller menneskene fra hverandre. Verden trenger ikke flere religioner – vi trenger medmenneskelighet.

Medmenneskelighet er samvittighet og oppriktighet. Vi er fremdeles bare Homo sapiens – vi er ennå ikke humane. Fremdeles er vi ikke siviliserte. Vær medmenneskelig! Fravær av samvittighet og oppriktighet bringer misbruk og demoralisering. Vi trenger mangfold, ikke adskillelse og dualitet.

Ego lager 'ismer'. Begrepet om helvete er egoets kongedømme. Begrepet om himmelen er kjærlighetens kongedømme. Oppstandelse betyr egoets død og oppvåkningen av bevissthet for å komme inn i himmelen.

Realisasjon kommer gjennom øvelse, ikke tro. Vitenskap er hypotese, observasjon og implementering – akkurat som filosofi, yoga og livskunst.

Det er syv prinsipper i livet:

Først er det tre grunnleggende behov i livet som er mat, klær og ly; og så er det tre nødvendigheter i livet som er helse, utdanning og trygghet; og dernest er det et formål med livet som utgjør det siste og syvende livsprinsippet, og det er fullkommenhet eller åndelighet.

I åndelighet er det tre trinn:

Først må vi lære kroppens språk, og deretter må vi lese sinnet vårt; for bare gjennom å kjenne kropp og sinn kan vi kjenne vårt Selv.

Naturen er vår mor – hvis vi utbytter naturen får vi sykdommer og forstyrrelser ...

Og så fortsatte Paramananda å fortelle inngående fra den delen av kurset som han kalte «**Å lære kroppsspråket**», med syv grader av menneskelig mat – hva som er mest gagnlig, og hva som er minst gagnlig; med livsstil om hvordan puste riktig, og hvordan slappe av; kroppens organer, meridianer og energi; om hvordan kroppens energi enten virker utover eller innover, osv. Deretter gikk han over på den kursdelen han kalte «**Å lese sinnet**»:

Vi leser så mange bøker, men vi leser ikke vårt sinn. Bøker er bare avspeilinger av sinnet, for Sannhet kan ikke skrives eller uttrykkes. Alle har problemer i sinnet, så hvordan lese det? Lesing av sinnet begynner med å konsentrere sinnet eller å harmonisere det ...

Han fortalte inngående om sinnets natur; om hvordan det alltid er betinget av noe og relativt fordi det alltid er et objekt i sinnet; og om at et aktivt sinn alltid er i en tilstand av dualitet; om hvordan ingenting er permanent i sinnet, fordi hvordan vi ser og føler og opplever alltid er i forhold til vår sinnstilstand eller vår vinkling, som igjen er dannet på bakgrunn av våre sanseinntrykk, osv. Han viste hvordan vi først må avspenne sinnet og så fokusere det, for endelig å kunne observere det som et passivt vitne. Og så til slutt fortalte han om «**Å kjenne sitt Selv**»:

Alle leter etter fred og lykke, enten med vitende og vilje eller mer ubevisst. Ingen materiell ting kan gi deg fred eller lykke. **Det er i din natur – i ditt Selv.** Fred er ikke utenfor deg selv – du kan ikke kjøpe det på markedet, og heller ikke kan noen gi det til deg. Det er ikke produsert. **Fred er en følelse i livet når din natur er i harmoni.** Gjennom fredskonferanser kan du ikke få fred. Du kan bare føle det – det er abstrakt og individuelt – men hvis du føler fred kan også andre føle den freden. Fred er inni deg. **Lykksalighet er deg selv – det er Deg! Vi kan gi glede, lykke og nytelse, men vi kan ikke gi eller bytte til oss lykksalighet. Vi kan bare realisere det gjennom vårt Selv.**

Han fortalte oss om hvordan alt livs indre tendens er å prøve å overvinne hverandre og at, som et resultat av dette, 90 prosent av all utdanning, vitenskapelig forskning, handel og ressurser brukes til destruktive formål; at vi ikke kan ignorere denne tendensen, men at vi ikke vet hvordan vi kan overvinne, og at vi skal overvinne med visdom, kjærlighet og tjeneste; hvordan det ikke er noen troslære, kaste, sekt eller kjønn i åndelighet, men at alt er manifestasjonen av Ren Bevissthet – total frihet; han siterte Rishi Asthavakra som sier: «Det ingen trelldom og heller ingen befrielse – du er evig fri», og så stilte han spørsmålet: «**Hvordan kan vi oppleve dette? Ikke prøv å se, men vær et vitne!**» Helt til slutt snakket Paramananda om evolusjonen og livets formål:

Hvorfor dette livet – denne eksistensen? For å føle ekstase og lykksalighet! I begynnelsen var det ingenting, bare Ren Bevissthets ønske om å nyte seg selv. Dette ønsket er **OM** eller *Pranava*, som er årsaken til denne Skapelsen eller Kosmos. Men der var ingen dualitet – bare enhet.

Så fortsatte Paramananda med å nevne opp 16 *kalas* eller ønsker i Skapelsen, som hver har to millioner livssykluser:

1. Kala = **Anorganisk liv**: tid, rom (høyde, lengde og bredde) og materie (plasma, gass, væske og fast stoff) – *nedadrettet manifestasjon*
2. « = **Organisk liv**: vegetasjon
3. « = **Biologisk liv**: virus, bakterier, ormer, insekter – *fremadrettet manifestasjon*
4. « = **Egg-liv**: fisk, reptiler, fugler (manifestasjonen av sinn)
6. « = **Dyreliv**: pattedyr
8. « = **Manusha (Mennesket)** – *oppadrettet manifestasjon*
10. « = **Deva** (høyeste manifestasjon av menneske): samvittighet og forsakelse
12. « = **Rishi** (realisert: høyeste *oppstigning*): visdom og kjærlighet manifestert
14. « = **Avatar** (*nedstigning*): 8 mentale krefter, og evnen til å tale og å lære bort
16. « = **Purushottama** (Fullkommenhet: Guds fullstendige tilfredsstillelse): evnen til å underholde seg selv (alene), og til å overføre det til andre også, samt være både mann og kvinne – Fullstendig

Og så fortsatte han med å fortelle at hinduenes ti *avatarer* er totembilder eller symboler for evolusjonsteorien:

1. **Mina-Avatar** (Fisk) = sinns-manifestasjon
2. **Kurma-Avatar** (Skillpadde) = egg-manifestasjon
3. **Varaha-Avatar** (Villsvin) = pattedyr-manifestasjon: stor thyroide: horisontalt liv
4. **Narashima-Avatar** (Dyre-Menneske) = *Homo habilis*: overgangen fra dyr til menneske
5. **Vamana-Avatar** (Pygme) = *Homo erectus*: thyroide svak/hypofyse sterk: vertikalt liv: første menneske-manifestasjon
6. **Pashuram-Avatar** (Neanderthal-mennesket) = jeger/kriger
7. **Ram-Avatar** (*Homo sapiens*) = jordbruker
8. **Krishna&Balaram-Avatar** = Åndelig manifestasjon + jordbruk
9. **Buddha-Avatar** = Ikke-vold, forsakelse og medlidenhet: sosiale forhold + utdannelse (Buddha, Kristus, Chaitanya, Ramakrishna)

10. **Kalki-Avatar** (Hvit hest + sverd) = avslutter *Kali Yuga* med dynamisk åndelighet (hvit hest = fart og styrke; sverd = visdom)

Så helt til slutt løste han briljant den berømte antikkens «Sfinksens Gåte» en gang for alle ved å si at sfinksen representerer en forkortet evolusjonsteori: Slangehalen står for *nedadrettet bevegelse* i evolusjonen; løvekroppen står for horisontal eller *fremadrettet bevegelse*; og menneskehodet står for vertikal eller *oppadrettet bevegelse* i evolusjonen.

Ved en senere anledning fortalte Paramananda meg at alt dette om evolusjonen, som nevnt ovenfor, er helt nytt med ham: «**Dette har aldri vært sagt eller skrevet av andre tidligere**». Flere andre av Paramanandas disipler og tilhengere har i engelskspråklige publikasjoner i India forsøkt å gjengi dette, men deres fremstillinger er svært mangelfulle og ofte misforstått. De har ikke klart å gi en god gjengivelse av det Paramananda har fortalt dem. Framstillingen ovenfor er akkurat slik han fremla den på kurset, men han hadde også fortalt meg om dette før i 1989-90 på Shantibu.

Meningen med evolusjonen er *en reise gjennom livet til Fullkommenhet*. Egoets utvikling har oppstått som en følge av smerte og utrygghet, men etter at individet får full trygghet, gjenoppstår individet til sin 'normal'. Alt dette er relativt, men det er ingen skilnad. Oppadgående og nedadgående bevegelser er Skapelsens syklus. *Brahman* (Gud) gjenspeiles i alle kropp, det er bare 'operasjonsfeltet' som er forskjellig, dvs. graden av manifestasjon. *Brahman* er Allmektig og Allestedsnærværende, men det er tre grunnleggende modus av manifestasjon: *Tamasisk* modus, som er mindre manifestasjon; *Rajasisk* modus, som er moderat manifestasjon; og *Sattvisk* modus, som er mer manifestasjon. Alt dette er mangfold, men det er ingen skilnad. Modus er ingenting permanent, det kan forandres – gjennom livskunst og kunsten å leve!

Slik endte Paramananda kurset på Savalen, og vi var alle fylt av Evige Sannheter fra den mest fullkomne manifestasjonen av denne Sannheten!

Etter kurset på Savalen reiste Paramananda til Os og var der i tolv dager for å hjelpe Kari Ada på hennes naturmedisinske klinikk. En tidlig morgen på denne tiden, den 12. desember, drømte jeg en fantastisk drøm hvor jeg så meg selv i Himalaya sammen med Paramananda, Baulananda og Ramananda Avaduth! Jeg hadde faktisk i flere år hatt en viss følelse av å leve et slags parallelt liv i Himalaya som en yogi. På min 40. fødselsdag den 15. desember ringte Paramananda meg fra Os og ytret ønske om å delta på min fødselsdagsfest på Shantibu, hvor mine

Det eneste kjente bildet fra det grunnleggende livskunstkursset på Savalen i desember 1995. Ukjent fotograf.

foreldre, min yngre bror, samt min søster og hennes familie skulle være tilstede. Men jeg avsto og unnskyldte meg med at festen bare var for familiens skyld og at jeg selv ikke hadde noen interesse av det hele, så han kom ikke. Faktisk avsto jeg bare fordi jeg ville ha følt meg veldig utilpass med ham tilstede når hele familien var der for å feire meg, som jeg følte ikke ville være passende eller særlig hyggelig. Det følte virkelig umulig å skulle gjennomføre noe slikt, og jeg ville antagelig ikke ha kunnet tilgi meg selv etterpå, selv om jeg vet at Paramananda selv ikke engang ville ha tenkt på det.

Paramananda var tilbake på Shantibu like før jul, og da hadde også Kari Adas familie fra Lyngseidet tatt inn på Tronsvangen Seterhotell, noen få steinkast ovenfor Shantibu. Flere venner kom til de neste dagene, og under fødselsdagsfeiringen til Paramananda den 25. desember, var Shantibu smekkefull av folk, i tillegg til Kari Adas store og gamle pyreneerhund, Heika, som lå i gangen og som alle måtte skrive over for å gå på do eller gå ut og inn av huset. Og slik var det stort sett hele julen. Selv hadde jeg fått en kraftig kink i ryggen og lå på en madrass på gulvet på kontoret i den andre bygningen, så jeg opplevde derfor ikke så mye av det hele.

Da nyttårsaften kom, var jeg blitt såpass bra at jeg kunne være oppe litt og bevege meg. Da reiste vi med tog til min søster Kristin og hennes familie på Gaupen ved Ringsaker, hvor også mine foreldre og yngre bror hadde kommet fra Moss. Paramananda hadde på forhånd gitt uttrykk for at han gjerne ville oppleve en tradisjonell norsk nyttårsfeiring, og det fikk han til gagns. Det ble stor fest

med masse mat og drikke, selskapsleker, sang, dans og musikk, fyrverkeri ved midnatt, og i det hele tatt mye moro hele kvelden og utover natta. Og Paramananda var med på alt og så ut til å storkose seg. Den tre timer lange togreisen fra Alvdal til Hamar forut for festen, gikk på et lite blunk fordi Paramananda snakket så fantastisk inspirerende til Tripti Ma og meg under hele turen. Ingen ryggmerter og ingen følelse av tid eller sted – det var slik bare Paramananda kunne gjøre det!

Allerede tidlig første nyttårsdag tok vi farvel med alle og reiste videre med tog til Oslo, hvor Knud hentet oss på stasjonen. Paramananda besøkte Anne Kristin og Saswati på dagtid, men kom til Knud og Kari på Ljan om kvelden og overnattet der. Neste dag, 2. januar 1996, tok vi farvel med Paramananda som reiste med fly tilbake til India. Samme dag tok Tripti Ma og jeg toget tilbake til Alvdal hvor det var sprengkulde og gradestokken viste 35 minusgrader. Noen dager senere, torsdag den 11. januar, ringte Paramananda fra India og fortalte at hans mor nettopp hadde dødd. Jeg ble helt stum og visste ikke hva jeg skulle si. Hva sier man vel til en som ham i en slik situasjon? Jeg kjente heller ikke hans mor, som jeg bare så vidt hadde hilst på en eneste gang inne i hytta hans i Banagram mange år tidligere. Jeg bare registrerte den gang at jeg syntes han liknet veldig på moren sin, med de samme øyenbrynene og ansiktstrekkene. Paramananda forsto naturligvis min taushet på telefonen og sa bare: «Det er noe spesielt når ens egen mor dør.» Fem og et halvt år senere forsto jeg akkurat hva han mente da min egen mor døde.

Fra Paramanandas fødselsdagsfeiring på Shantibu 25. desember 1995, med mange gjester.
De to øverste fotografiene: BP. De to nederste fotografiene: Espen.

Vanskeligheter og intrigespill

Etter at Paramananda hadde reist, ble det igjen nok av problemer å hankses med i arbeidet med Fredsuniversitetet. En ting var at vi ikke hadde noen penger å drive arbeidet med, en annen ting var at kommunen heller ikke hadde ressurser, verken økonomisk eller bemanningsmessig, til å gjøre sin del av jobben som var kommunal planlegging og tilrettelegging. Uten at kommunen gjorde sin del av arbeidet, var det umulig for oss å få gjort noe som helst. Men verst var det likevel med alt intrigespillet som foregikk, hvor to-tre personer med makt, penger og innflytelse rottet seg sammen, fikk med seg mange andre, og gjorde det de kunne for å sette kjep- per i hjulene for oss. De klarte å lage en masse oppstyr med stadig negativ pressedekning, hvor hensikten var å presse oss inn i en underordnet rolle der vi på sikt ville bli nødt til å gi ifra oss hele prosjektet til andre. Dette foregikk med større eller mindre intensitet gjennom det

meste av 1996, 1997 og foråret 1998, og tok mye tid og energi. Til tider var det veldig intenst og følte veldig vanskelig, med stort press fra myndigheter, media, diverse organisasjoner og privatpersoner. Det ble mange og lange brev til Paramananda i denne tunge perioden hvor jeg prøvde å forklare som best jeg kunne hva som foregikk, mens han gjorde det han kunne for å muntre meg opp, få meg til å forstå og å fortsette arbeidet, i sine svarbrev til meg:

Paramananda Mission,
Banagram
1.10.96

Kjære Atman Pakhi,
... Bli ikke fortvilet. Vær fast og fortsett med ditt arbeid for Fredsuniversitetet. (...) Bøllers ondskapsfulle motiver kan ikke stanse fremgangen til lovende arbeid.

Burdwan
23.5.97

Kjære Atman Pakhi,
... Hvorfor tenker du på deg selv som underlegen? Du er Guds barn. Stor kraft er i deg. Fortsett med ditt

arbeid. Det er motpartens natur å lage hindringer. Jeg forstår at du gjennomgår en kamp. Vær ikke deprimeret. Fortsett ditt arbeid i Guds navn. Bekymre deg ikke. Gud vil hjelpe deg.

Paramananda Mission,
Banagram
10.12.97

Kjære Atman Pakhi,
... Livets sti er bestrødd med hindringer. Uten å bli motløs skal vi fortsette å gå fremover. Uten å reagere fiendtlig mot ubehagelige situasjoner og personer, skal vi forsøke å fjerne deres negative innflytelse fra våre sinn. Gjør vi dette, vil det forskjønne våre liv. *Mahapurushaer* (store menn) har også blitt såret ved mange anledninger, men de reagerte ikke mot dem eller det som såret dem. De fjernet innflytelsen fra sine sinn og fortsatte videre. Hold ut i tålmodighet med alle fiendtlige omstendigheter.

Det ytre presset var større enn noen gang tidligere. Gjennom alle årene på Shantibu, bortsett fra de fire første sammen med Einar Beer, hadde jeg opplevd mye motgang og direkte fiendtlig motarbeidelse fra andre mennesker utenfra, som til tider var temmelig ekstremt og som opplevdes ganske så tøft. Men jeg tok det egentlig aldri helt innover meg, for jeg visste at jeg handlet rett i forhold til de ytre omstendighetene og var aldri i tvil i forhold til det. Selvfølgelig hadde jeg ved et par anledninger gått med tanken om å flytte langt vekk fra alt sammen, men jeg visste at jeg ikke ville ha noe sted å flytte til, og hva skulle jeg vel i tilfelle kunne gjøre der? Jeg innså at min oppgave var på Tronfjell, så det ble alltid til at jeg holdt ut og fortsatte. Allerede i barndommen hadde jeg lært fra min mor «å bite tennene sammen og gå på», og aldri gi opp, dessuten hadde jeg lært fra begge mine foreldre i min ungdom at jeg måtte fullføre det jeg hadde påbegynt. Disse lærdommene satt veldig sterkt i meg alltid.

I alle de syv årene jeg levde helt alene på Shantibu før Paramananda og deretter Tripti Ma kom, var likevel ikke de ytre omstendighetene den største utfordringen i mitt liv, men meg selv. Når man bor helt alene og stenger ute kontakten med omverdenen, slik jeg gjorde over lengre perioder, og bare konsentrerer seg om sitt indre liv, ja, da møter man virkelig seg selv på godt og vondt. Så til tross for alle ytre vanskeligheter, var alltid jeg selv den største utfordringen for meg selv. Og det gjorde meg alltid indre rastløs og lengtende. Men i det ytre var det ingen som kunne forstå noe av dette, fordi jeg var rolig og behersket, og ganske stille av natur.

Som før nevnt kom jeg den gang, gjennom Paramanandas kjærlige og kyndige veiledning, til veis ende, og min indre uro og lengten fikk evig fred og tilfredsstillelse. Så

det aspektet ved mitt liv var ingen utfordring for meg lenger nå. Men de ytre utfordringene fortsatte med uforminsket styrke og fornyet intensitet. Og selv om det var mange sårende angrep på min person, tok jeg aldri noe av dette personlig eller følte det som noen personlig utfordring. I den grad jeg eventuelt hadde gjort dette for, kanskje mer underbevisst eller ubevisst, var den tiden nå definitivt forbi. Artig nok hadde Paramananda på denne tiden sagt i en åpen sitting i Banagram med mange folk til stede at: «Bjørn er den roligste mannen i hele verden!». Dette hørte jeg mange år senere fra en ung *brahmacharini* og lærerinne på skolen i Banagram, som husket dette da hun første gang ble presentert for meg.

Men det er klart at vedvarende, store og sterkt negativt ladde utfordringer i det offentlige rom, som nesten ikke gir deg pusterom, kan føles litt slitsomt til tider. Noe av det vanskeligste til enhver tid var å «skille klinten fra hveten», som det heter, altså å forstå hvem som genuint ville være til hjelp, og hvem som ikke hadde helt «rent mel i posen» i sitt tilsynelatende positive engasjement. Det var en konstant og krevende utfordring med mye prøving og feiling, nettopp fordi man selv alltid ønsker å se det positive i alt og alle, og ikke har for vane å «skue hunden på hårene». Alle har i utgangspunktet rett til en fair sjanse – det er den grunnleggende holdningen. Det er rettferdig og inkluderende, men man stiller seg selv åpen for hugg og må være forberedt på mange harde slag i ansiktet.

Men livet er aldri ensidig, og det var visse også mange positive ting på helt andre fronter som skjedde i denne tiden, med vennlige og hjelpende mennesker som skapte fremgang og velbefinnende på flere andre områder.

Tripti Ma ved sjøen i nærheten av Lyngseidet,
Troms, Nord-Norge, september 1995.
Foto: BP.

*Paramananda ved
Lyngseidet, Troms,
Nord-Norge,
september 1995.
Foto: BP.*

ORDLISTE (forenklet)

- avatar** – guddommelig inkarnasjon; det guddommeliges nedstigning på Jorden (i hinduismen er det ti *avatarer* i Skapelsen eller evolusjonen).
- brahmacharini** – kvinnelig utøver av *brahmacharya*.
- brahmacharya** – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisiplin, spesielt i forhold til seksualitet. Se *brahmacharini*.
- Brahman** – ‘Det Absolutte’; ‘Absolutt Bevissthet’; ‘Gud’.
- deva** – guddom, guddommelighet; høyeste manifestasjon av mennesket, med utviklet samvittighet og forsakelse.
- guna** – ‘beskaffenhets’ eller ‘kvalitet’ i naturen; den egenskapen som gjør at vi kan skille en ting fra en annen.
- kala** – ‘ønske’; i evolusjonen tilsvarer en kala to millioner livssyklusler.
- Kali Yuga** – den siste og korteste av i alt fire tidsaldere, som går i sykkel og alternerer i Skapelsen; nåværende tidsalder, som er den tyngste, mørkeste og mest materielle (minst åndelige) av alle tidsalderne. Se **yuga**.
- mahapurusha** – «stor sjel».
- manusha** – ‘mennesket’, eller egentlig ‘det selvbevisste, medmenneskelige mennesket’.
- OM / AUM** – hinduenes hellige enstavelsesord, som er den symbolske representasjonen for *Brahman* (Gud); «urlyden» som alt har oppstått fra, som alt blir opprettholdt av, og som alt oppløses i; det Absoluttes ønske om å oppleve og å nyte seg selv.
- Pakhi** – ‘fugl’ (bengalsk uttale for sanskrit *pakshi*); forfatterens kjelnavn gitt av Paramananda.
- prakriti** – ‘naturen’; universets kilde eller produsent; den feminine motparten til *purusha*. Se *purusha*.
- pranava** – benevnelse for *OM*. Se *OM*.
- purusha** – ‘sjel’, ‘menneske’ (i betydningen mer som ‘ånd’ eller ‘identitet’); det positive prinsipp; den maskuline motparten til *prakriti*. Se *prakriti*.
- Purushottama** – det Absoluttes endelige manifestasjon i Skapelsen; Fullbyrdelse eller Fullkommenhet.
- rajas** – den midtre, to-veis rettede *guna*, som representerer en moderat grad av manifestasjon; energi, aktivitet, rastløshet. Se *guna*.
- rishi** – ‘seer’; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) ‘de syv (opprinnelige) rishiene’ har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjødsel) for å utføre denne oppgaven.
- satsanga** – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.
- sattva** – den mest subtile av de tre *gunaene*, som representerer en høy grad av manifestasjon. Se *guna*.
- tama** – den groveste av de tre *gunaene*, som representerer en lavere grad av manifestasjon; materie, mørke, inaktivitet. Se *guna*.
- yuga** – tidsalder.

Fortsettelse følger i neste nummer neste år.